

Terug naar de woonkamer op die vrijdagochtend 7 april.

Wat moet het afschuwelijk zijn geweest voor mijn stiefmoeder om pa zo te vinden. Steven is er gelijk naar toe gereden en was dus als een van de eersten bij mijn vader thuis, nog voor de hulpdiensten er waren.

Als ik hier dieper over nadenk word ik zo verdrietig! Hoe hard en zwaar moet dit zijn geweest voor hem. En ik vraag me nog steeds af waarom ik niet direct in de auto ben gestapt toen hij mij belde. Dan was ik daar eerst samen met hem en mijn stiefmoeder geweest en kwam daarna pas de rest van de familie binnen.

Ik kwam een volle huiskamer binnen, wat was dit ontzettend zwaar. Direct knuffelde ik met Steven. We hielden elkaar stevig vast.

Toen begon de rollercoaster. Van de rouwkaart opstellen, enveloppen schrijven met hier en daar een lichte wee, bevallen, naar een stukje schrijven voor tijdens de rouwdienst. Dit alles achter en door elkaar heen voelde echt als veel.

Steven had niet zoveel met het opstellen van de rouwkaart. Hij zei tegen mij dat ik goed ben in dat soort dingen en hij graag had dat ik dit deed. Hij was beter in het regelen van de dingen eromheen. Dit was helemaal prima!

Steven werkte samen met mijn vader in het stukadoorsbedrijf en nam de telefoon van pa over, dit ging natuurlijk gewoon door. Voordat de meeste mensen wisten wat er aan de hand was, ben je een hele tijd verder. Steven is niet zo'n stresskip als dat ik ben en pakte dat volledig op. Zo ontzettend knap want ik zag hem zo druk bezig en voelde me schuldig dat ik hier niets voor hem in kon betekenen. Steven wist dit omdat wij altijd eerlijk naar elkaar zijn en stelde mij dan gerust.

Oké, het was alweer maandag, we moesten even doorpakken met de kaart en de laatste dingen.

Op de vensterbank, in het huis van mijn vader, stond het geboortekaartje van mijn kersverse nichtje (dochter van Steven). Terwijl pa het kaartje geloof ik nooit heeft kunnen zien. Zo hard. (Hij was op vakantie tussen de geboorte van mijn nichtje en de dag dat hij is overleden).

We gingen met de rest van het samengestelde gezin om tafel om de rouwkaart vorm te geven. Dat is gelukt. We waren er best snel uit met zijn allen dus dat was heel fijn. We stelden muziek samen voor de afscheidsdienst en toen ben ik snel naar huis gegaan, want het begon wel echt te rommelen in mijn buik.

10 april, daar was ze dan! De bevalling.

De dag daarvoor (zondag) was ik gestript om de bevalling op te wekken, dit kon alleen als ik al twee centimeter ontsluiting had en ja dat was het geval. Normaal gesproken wordt dit niet gedaan voor de uitgerekende datum maar het was een uitzonderlijke situatie. Ik wilde namelijk wel bij het condoleren en de begrafenis aanwezig zijn en was pas donderdag (de dag voor de uitvaart) uitgerekend.

De weeën begonnen gelijk na het strippen, maar helaas stopten de weeën na een paar uur. Maandagmiddag hebben wij de verloskundige gebeld en heeft zij mij weer gestript.

De weeën begonnen weer direct.

Mijn moeder en stiefvader Arie kwamen Esmee halen omdat we dachten dat de bevalling begonnen was. Helaas stopten de weeën weer toen ik onder de douche had gestaan. Eenmaal weer op bed begonnen ze weer wat. Dus steeds als ik van het bed af kwam en ging lopen werd het weer rustig.

De verloskundige kwam nog even langs en gaf aan dat ik lekker moest blijven liggen en dat ze hoopte dat ze bij de bevalling zou zijn, nog voor haar dienst voorbij was rond 19.00 uur. Wij hoopen dit ook want dit was zo'n fijne meid!

Mijn partner Sander riep me dat het eten klaar was en samen hebben we gegeten aan de eettafel. Het was rustig in mijn buik en we maakten een plannetje. Als de bevalling die avond of nacht niet zou beginnen, dan zouden we die dag daarna naar het ziekenhuis gaan en aan de weeënopwekkers gaan.

Dit was echt niet wat ik wilde, maar ik wilde wel bevallen voor het condoleren die donderdag.

De baby moest en zou zo snel mogelijk komen, was mijn wens.